

Maroko 2009

deníček

Franta, Máťa, Mišák, Pája, Vašek
(autor deníčku Pája, přepis Zuzka, drobné korektury Mišák)

1. den – mezipřistání v Belgii

Milý deníčku,.....☺

Ve zprávách hlásili, že babí léto už končí. O víkendu se mají teploty vyšplhat jen na slabých 12 °C a to je hned o důvod víc vyrazit do teplých krajin. V pátek po obědě jsme se tedy v plné sestavě sešli v Praze na letišti. Pečlivě jsme zvážili naše ocelové miláčky úhledně zabalené do kartonových krabic, protože omyly při cestování s nízkorozpočtovými společnostmi bývají drahé. Sotva jsme se zbavili tekutin, které bychom do letadla přes kontrolu nepronesli, už jsme nastupovali do letištního autobusu, který nás vzal do podezřele růžového letadla společnosti Wizzair. Let byl krátký a tak již za 75 minut jsme vystoupili na letišti Charleroi u Bruselu. Malé skromné letiště nás přivítalo svojí živou atmosférou a překvapenými pohledy na nás, když jsme si „jakoby nic“ přenášeli naše již lehce poškozené krabky. Ano kola jsme skutečně přenášeli, protože vozejky na bagáž, byly na tomto letišti tabu. Obsadili jsme část terminálu s dvěma automaty na pití a přenocovali. Letadlo nám letí už v 6:30 ráno.

2. den – prohlídka Fesu

vzdálenost: 19,1 km | čas: 1:01 h:m | pr.: 20,25 | stoupání: -170 m | 🍷 551 kCal | ❤️ max: 159 | ❤️ pr.: 104 | 🍷 60%

Na vstávání v 5 ráno už začínáme být trochu starý, ale i tak jsme se vybičovali a vykuli se ze spacáků. Za mnohdy úsměvných zvuků jsme se sbalili a před šestou už stáli u check-inu. RyanAir nasadil na své trasy nové stíhací Boeingy a let byl tak o 40 minut kratší. Co jsme však ušetřili na letu, jsme vzápětí ztratili ve frontě před pasovou kontrolou, která se pouze pro naše letadlo protáhla až na neuvěřitelnou hodinu. Pak se však dalo vše do pohybu a my jsme brzy proměnili obsahy našich krabiček „v sendvičově“ obložená horská kola. Cesta z letiště do Fesu byla krásně z kopce a tak jsme již před obědem objevili hostel hned u bran starého města. Zanechali jsme zde kola a vybaveni průvodcem jsme se vrhli do klikatých uliček a temných zákoutí starého města nazývaného „Medina“. Amíd (naš průvodce) nás vedl uličkami, kam bychom se sami nikdy nevydali. Kolem temných portálů vedoucích neznámo kam a okolo zákoutí, jež byly v noci svědky nejedné pouliční bitky. Provedl nás uličkami plnými krámků se sortimentem od ručně vyráběných výrobků až po pochutiny všeho druhu. Navštívili jsme palác plný neuvěřitelných ručně vyráběných mosaik a dekorací, viděli i uličky, kde se člověk sotva protáhl. Také jsme zašli do jedné z mnoha pouličních restaurací, kde jsme ochutnali něco na styl guláše s volským okem. S Mišákem jsme také ověřili, jak špatní jsou Evropané při smlouvání. Po dobrých šesti hodinách jsme se vystrachali na střechu našeho hostelu, snědli menší večeři a dali se do plánování zítřejšího dobrodružství. Fanda a Vašek zůstali v pokoji u bagáže a zbytek spal u kol na střeše.

3. den – první skutečná etapa

vzdálenost: 70 km | čas: 4:45 h:m | pr.: 15,28 | stoupání: 1105 m | 🍷 4575 kCal | ❤️ max: 179 | ❤️ pr.: 136 | 🍷 45%

Ráno jsme po snídani snesli kola ze střechy a opět je naložili. Koupili jsme zásobu chleba na cestu a vyrazili zpět směrem k letišti. Letiště jsme minuli po hlavní silnici stoupající do hor. Slunce pěkně pražilo a teplota se šplhala až k 35°C. Cesta pěkně ubíhala a nebýt Fandovy technické vložky, kdy za píchlou zadní duši a prasklý úchyt rohu

na řídkých získal úvodních 1,5 TTB (technických trestných bodů). Před druhou hodinou jsme dojeli do městečka Imouzzér-Kander. A rozhodli se zkusit, co naše žaludky vydrží v místní restauraci na náměstí. Opečené krůtí kousky s hranolky a místní rajčatovou omáčkou byly zakončeny vynikajícím mátovým čajem. Kousek od restaurace jsme potkali 4% Amika, který byl velice rád, že vidí cizince. Nabízel nám, že si u něj doma můžeme doplnit vodu, ale raději jsme slušně odmítli, že ji kopíme po cestě. Ještě jsme zašli u cesty vyhandlovat pár jablek, ale když si za ně řekli víc než v centru Fesu, tak jsme se uraženě otočili a chystali se odjet. V tom přišel jiný Maročan a bez problémů nás jablky obdaroval. Koupili jsme ještě vodu a začali opět stoupat. Za pár kilometrů jsme dojeli k odbočce k jezeru Aoua. S vidinou koupele jsme se vrhli z kopce do údolí. A skutečně mezi kopci se rozkládalo menší jezero. Vody v něm bylo asi jako v Africe na podzim, což nás vůbec nepotěšilo. Líbilo se nám místo u lesíku s jehličnatými stromy a poměrně dobrým přístupem do vody, ale plavali tam nějaké chaluhy. Tak jsme se rozhodli jezero objet ve snaze najít nějaké lepší místo na koupání. Celé jezero jsme obkroužili, ale všude to bylo stejně špatné. Proto jsme se rozhodli vrátit k lesíku nedaleko malé vesničky na opačné straně jezera. Už už jsme do něj chtěli jít, když u nás zastavilo auto a řidič nám francouzsky nabídl, že můžeme přespat na jeho pozemku ve vesnici. To se nedalo odmítnout. Ke všemu se pak ještě z pozemku vyklubal pension a majitel nás velkoryse ubytoval ve velké letní hodovní síni postavené separátně hned vedle pensionu. K dispozici jsme dostali i sprchu s toaletou, takže se dostalo i na hygienu.

4. den – cedrový chráněný park, první průsmyk

vzdálenost: 98,2 km | čas: 6:02 h:m | pr.: 16,64 | max: 58,4 | stoupání: 1350 m | 🍷 5670 kCal | ❤️ max: 176 | ❤️ pr.: 128 | 🏠 50%

Vstali jsme v sedm, abychom v osm už mohli sedět na kolech a šlapat vstříc africkým pustinám. Snídani jsme koupili ve městečku Ifrane, které vypadalo jako švýcarské horské středisko. Krásně zelené, čisté, úplně jak v jiném světě. Posnídali jsme v pěkně upraveném parčíku a pokračovali dále směrem na Azrou. Pár kilometrů před ním jsme narazili na zkratku vedoucí přes kopec skrze národní cedrový park. Tady přišlo první drsné stoupání po štěrkové cestě zakončené malou osadou s obrovským suchým cedrem a stánky se všelijakými marockými suvenýry. Také jsme potkali dvě volně pobíhající opice. Projeli jsme skrze horskou panenskou přírodu a opět jsme se napojili na národní silnici číslo 13. Netrvalo dlouho a dojeli jsme do prvního označeného Afrického pasu: Jbel habri 1965m. A pak to šlo konečně z kopce až do městečka Timahdite, ležící uprostřed pustiny. Zde jsme se rozhodli opět ochutnat místní kuchyni a dali si to co místní. Dušené skopové i s kostmi překryté spoustou cibule, pár bramborami a vzorkem papriky. Vše dochuceno pepřem servírované (ještě se vařící) na hliněné misce. Odvaha se nám upřít nedá 😊. Bylo již před pátou a tak jsme ještě dokoupili pár chlebů a pití a vyrazili k horskému jezeru. Cesta lehce stoupala a posledních 25 km jsme jeli asi hodinu a půl. K jezeru jsme přijeli až za tmy a rozbili tábor hned kousek od jezera. Fanda s Mišákem ještě vyrazili na bahenní koupel za svitu čelovek a šlo se na kutě. Dali jsme si budíček na 6tou ranní, abychom využili celý potenciál dne. Světlo je jen 12 hodin od 6 do 18.

5. den – pod Vysokým Atlasem

vzdálenost: 96,7 km | čas: 6:01 h:m | pr.: 16,52 | max: 70,9 | stoupání: 1040 m | 🍷 4658 kCal | ❤️ max: 164 | ❤️ pr.: 121 | 🏠 55%

Noc ve 2000 m nad mořem byla vyloženě mrazivá. V šest hodin ráno bylo ještě slunce za kopcem a teplota byla kolem bodu mrazu. Vylézt se nikomu moc nechtělo a tak jsme byli sbaleni až v půl deváté. Začali jsme stoupat do pasu Col du Zad. U cedule na nás již čekal uvítací výbor ve složení 3 kukliček a tří dětí. Vrcholové foto jsme udělali za cenu několika sladkostí a Vaškova trička. Následoval úžasný sjezdík až do města Itzer a pak poklidnou cestou do města Boumia. Celá tato cesta byla zdoluhavá jen kvůli silnému protivětru. V Boumie jsme si opět zahráli loterii v místní restauraci a doplnili zásoby na další cestu. Děti začínají být čím dále dotěrnější. Z Boumie nás čekal lehký stoupák a pak další etapa přes planinu doprovázena všudypřítomným africkým větrem. Nedaleko průsmyku Tizi-Tak jsme zasedli k odpočinku ve stínu ruiny baráčku, když tu k nám od stáda vzdáleném

skoro dva kilometry přiběhl bosý pasáček a začal žebrať o boty. Nikomu z nás se bez bot šlapat nechtělo a tak jsme raději nasedli na kola a vyrazili do kopce. Pasáček se ještě úprkem vrátil ke svému stádu a vše se vrátilo k normálu. Projeli jsme neoznačeným pasem a pustili se směrem do Tounfite. Projížděli jsme malou vesničkou s brodem přes horskou říčku, když jsme byli na brodě překvapeni kopou dětí, které usoudili, že dotknout se nás přináší štěstí a sebrat cokoli z našeho vybavení je smysle jejich života. Mišák tak málem přišel o dres, když se snažil zaznamenat náš průlom a únik přes barikádu dětí. Do městečka Tounfit jsme přijeli již za tmy, ale díkybohu jsme zde našli poměrně rychle jediný hotel za 200 D.

6. den – nevraživé děti, Španělská noc

vzdálenost: 69,6 km | čas: 5:17 h:m | pr.: 13,64 | max: 60,6 | stoupání: 1250 m | 🍷 4621 kCal | ❤️ max: 219 | ❤️ pr.: 127 | 🍷 50%

Dnes jsme si dopřáli spánek až do sedmi a nasnídali se v pohodlí hotelu. Pak jsme udělali další šou pro místní, když jsme začali balit kola před hotelem. Moc jsme se na ulici nezdržovali, protože k nám postupně chodila různá individua a každý zkoušel své štěstí. Spěšně jsme vyjeli z města a vydali se po jediné asfaltové silnici do hor. Cesta krásně kopírovala koryto řeky a tak jsme chvíli před obědem dojeli do posledního městečka před horami. Zde se nás hned ujal francouzsky mluvící majitel pensionu v Marockém stylu a pozval nás na omeletu a mátový čaj. Vše servírované ve stínu a chládku jeho domu. Také nám řekl, že další ubytování je až za 40 km. Cesta kopírovala řeku a několikrát ji překročila formou brodu. Pak jsme se však dostali výše a chvíli šlapali do kopce a pak hned zase z kopce dolů. Takovýchto pasíků jsme zdolali několik a projeli pár malých vesniček. To, že za námi běhají děti ve vesnicích, jsme již vzali za samozřejmost a dědiny jsme tak projížděli velmi rychle. Překonávání afrických kopců však vzalo jiný rozměr, když dolů začali sbíhat pasácci a rozebírat naše vybavení či žadonit o cokoli. Jednoduše stoupání do 20% kopce s kopou nenasytných marockých harantů je velmi tvrdý oříšek. Překonali jsme však všechny nástrahy za cenu pár bonbónů a cetek k tomu určených. Posledních pár kilometrů mělo již být z kopce a tak jsme si sjezd opravdu užívali, když jsme přijeli k obrovské hromadě sutin přes celou cestu. Stavební stroje pracující kolem kazily krásnou westernovou zápletku. Po patnácti minutách však dělníci zprovoznili část vozovky a my mohli pokračovat. Projeli jsme ještě jednou vesnicí a poptali se na cestu. Každý koho jsme se ptali nás raději poslal do podniku svého známého, než tam kam jsme chtěli. Ale i tak jsme nakonec trefili do tábora, kde byla ubytovaná španělská výprava na horských kolech. Pole stanů se tak rozrostlo ještě o naše dva a dokonce jsme byli zařazeni na seznam večeřících ☺. Fanda získal další technický půl bod za akutní promazání řetězu těsně před cílem a zvýšil tak své vedení na rovné 2 TTB.

7. den – odpočinek ve Vysokém Atlasu

vzdálenost: 55 km | čas: 4:01 h:m | pr.: 14,01 | max: 54,6 | stoupání: 850 m | 🍷 3230 kCal | ❤️ max: 167 | ❤️ pr.: 129 | 🍷 50%

Ráno nás vzbudil španěl, který si nás spletl se španělskou výpravou. Rychle jsme se umyli a dojedli zbytek chleba s proteinovou tyčkou. V půl deváté jsme zvedli kotvy a vydali se vstříc dalšímu průsmyku. Jednoduše jsme se začlenili do španělské výpravy a společně s nimi jsme vyjeli až na vrchol. Neoznačený pas měl přes 2600m. Poplácali jsme se ještě se španěli po zádech a rozjeli se z kopce. Projeli jsme údolí s několika vesničkami a odrazili několik nájezdů místních dětí. Po několika dnech jsme se konečně dostali na asfaltovou silnici. Zde se naše cesta se španěly rozdělila a my se vydali směrem na Agoudal. Cesta po pěkném asfaltu krásně utíkala, až na pár malých překvapení, když místní modernizovali silnici. V Agoudalu jsme jednoduše našli hotel, kde jsme se chtěli ubytovat před zítřejší náročnou etapou přes průsmyk o výšce skoro 3000 m. Za místo na spaní se sprchou budeme dnes opravdu velmi vděční. K obědu jsme dostali Berberskou omeletu a večer nás snad čeká kus-kus. Hotel v Agoudalu je poměrně velká čtvercová přízemní budova s parkováním uvnitř na dvorku. Stěny má z tvárnic a místo omítky hlínu se slámou. Bambusová střecha je místy překrytá hlínou a místy betonem.

8. den – téměř ve 3000 m.n.m. na kole

vzdálenost: 81,8 km | čas: 5:55 h:m | pr.: 14,46 | max: 53,7 | stoupání: 1085 m | 🍞 4472 kCal | ❤️ max: 220 | ❤️ pr.: 122 | 🍷 55%

Parádně jsme si odpočinuli a v půl osmé na nás již čekala snídaně. Osedlali jsme naše ocelové oře a vydali se do vesnice. Zde jsme se snažili najít nějaký krámeček s chlebem, ale marně. Tak jsme aspoň koupili pár sušenek. Mezi tím nás obklíčil dav dětí a tak se z poklidného odjezdu stal útěk z vesnice. Kamenná stezka se táhla údolím postupně vzhůru místy doplněna stádem ovcí nebo arabem vedoucím osla. Dokonce jsme v této nepřístupné oblasti potkali i dvě nákladní auta. Jak jsme stoupali k 3000m vysokému pasu, tak se nám otvíraly stále krásnější pohledy na okolní vrcholy. Na vrcholu jsme potkali starší pár Švýcarů, kteří sem dojeli mini-karavanem. I když zde nebyla cedule, tak jsme na výškoměru měli 2920m.n.m. a tento pas je tak nejvyšší co jsme zatím jeli a ještě po štěrku. Cesta pokračovala po hřebeni a nám se otvíraly stále další a další výhledy na údolí Dades. Na závěr přišly serpentiny končící v malebném údolíčku. Pak nás čekal průjezd dlouhým údolím plným vesniček a s nimi i houfy dětí. Koupili jsme chleba a kolem páté začali hledat hotýlek. Dojeli jsme až do prvního městečka pod pasem, kde byly hned tři hotely. Začali jsme prohlídkou a smlouváním o ceně. Ale buď to bylo hrozně drahé, nebo moc špinavé. Doporučili nám ještě ubytovnu 7 km po našem směru. Naskákali jsme na kola a rychle vyrazili, než se setmí. Odbočku s ubytovnou jsme pravděpodobně minuli a vjeli jsme do neuvěřitelné rokle nebo spíš kaňonu. Škoda, že už se začínalo stmívat. Projeli jsme další vesnicí bez ubytovny. Padla tma a my pokračovali dál už jen za svitu čelovek. Před osmou hodinou se nám podařilo najít pěkný flíček v mlázi u řeky. Při prodírání se mlázím kolem nás prošel arab s čelovkou a sekerou, což nám moc klidu nedodalo. Byli jsme unavení, dál se nám jet nechtělo, tak i přesto jsme se zde rozhodli přespat. K večeři jsme si udělali gulášovku s chlebem a pěkně se ošplouchli v řece. Sjedzík po štěrku si vyžádal změny v technickém bodování, kdy si Fanda připsal 1 TTB za proraženou duši a Martin s Vaškem po 1 bodu za opakované dotahování nosiče. Celkové skóre je Fanda 3 TTB, Martin s Vaškem 1 TTB a Misák s Pájou stále 0 TTB.

9. den – údolí Dades, údolí růží

vzdálenost: 81 km | čas: 5:14 h:m | pr.: 16,10 | max: 58,9 | 🍞 3838 kCal | ❤️ max: 221 | ❤️ pr.: 115 | 🍷 55%

Budíček jsme dali na šestou, aby nás nepřekvapili místní. Ráno byla pěkná kosa, takže jsme vylezli až v půl sedmé. Posnídali jsme sušenky a vydali se dále údolím. Projížděli jsme po úbočí a před námi se objevovala jedna horská vesnička za druhou. Průměrnou rychlost kazily jen pauzy na fotky, a že jich bylo 😊. Ke konci údolí jsme zastavili na chlazenou colu v malém obchodě na konci vesnice. Než jsme se stihli zvednout tak přijela trojice dobrodruhů z Kanárských ostrovů, kteří cestují opačným směrem a právě přijeli po zapadlé zkratce z údolí růží, kterou jsme hledali. Vyměnili jsme si ještě další cenné informace o stavu cesty a pokecali s místním prodejcem, který uměl pár slov česky. Pak jsme se vydali cestičkou, kam bychom nikdy nezavítali. Stoupali jsme do kopců po cestě plné kamení a písku, kde stěží jezdí osli a off-roady v plné výbavě. Úžasnou 10km horskou etapku jsme zakončili v hotelu v malé horské vísce. A dali si tam obídek. Pak už nás čekal jen sjezd údolím růží k národní silnici na jihu. Vystoupali jsme si několik krásných růžových kopců a projeli pár osadami v stejné barvě, abychom se k večeru dostali na dohled národní silnice. Zvolili jsme pro nocleh hotel vzdálený asi 1km od boční silnice a usmlouvali cenu na 600 D i s večeří. Hotel byl na cenu skutečně úžasný. Měl velkou terasu, kde jsme vyčistili kola od prachu a namazali řetězy. Pak jsme je nechali v přízemní budově, která byla součástí objektu. Celý hotel byl krásně zařízen a čekala nás i teplá sprcha a večeře.

10.den – rychlopřesun do Ourzazate

vzdálenost: 100 km | čas: 4:35 h:m | pr.: 22,3 | max: 55,7 | stoupání: 500 m | 🍞 3209 kCal | ❤️ max: 161 | ❤️ pr.: 117 | 🍷 55%

Vstávání nám moc nevychází, ale kolem tři čtvrtě na osm jsme se již všichni motali kolem kol. Majitel nám dokonce připravil i lehkou snídani, která ani nebyla v ceně. Čekalo nás už jen 4km z kopce na národní silnici vedoucí do Ouarzazate. Cestou se nám otevřelo ještě pár pohledů na starodávné ruiny obklopené zelení čnicí na kamenném zubu. Ve městě El-Kelaa M'Gouna jsme najeli na národní silnici a pouštní krajinou jsme rychle překlenuli polovinu dnešní trasy. Zastavili jsme až ve Skouře na teplý oběd. Ten se nám protáhl až na neuvěřitelné 2 hodiny, protože jsme na něj skoro jeden a půl hodiny čekali. Nakonec to, co nám přinesli, bylo moc dobré, tak jsme jim i zaplatili. Ve zbývající části cesty jsme protnuli takřka vyschlé koryto řeky se spoustou palem, které z pouště všude kolem konečně udělali Afriku. Do Ouarzazate jsme přijeli celkem časně (asi ve čtyři) a měli tak dost času podívat se po autě na zítřejší výlet do pouště. Prověřili jsme také důkladně zásoby piva v místním supermarketu a završili to obřím večeří na místním náměstí. Zimouš chytil kus skla do předního kola a získal tak svůj druhý trestný technický bod.

11.den – autem do pouště

vzdálenost: 520 km autem do pouště | čas: cca 10 h

Ráno jsme vstali před sedmou, abychom stihli zahájení snídane. Snědli jsme co se dalo a rozloučili se s českou výpravou od Kudrny, která byla ubytována s námi v hotelu. Vyzvedli jsme si Dacia Logan v „africkém“ stavu. Auto vypadalo jako, když ho majitel zapomněl na ulici při občanských nepokojích, ale nakonec i jelo. A tak jsme si to v „Dačce“ sypali kamennou pustinou až do města Agáz, pak údolím Draa, plným palm, do Zagory a dále do Mhamidu. Když jsme zastavili na konci asfaltové silnice a dál už se rozprostírala jen pustina, tak nás obsypali domorodci a začali nám nabízet různá pouštní dobrodružství na velbloudech. Jelikož nás tlačil čas a nechtěli jsme utratit moc peněz, najali jsme si průvodce, který nás s Dačkou vezme na kraj pouště. Odjeli jsme pár kilometrů na jih od Mhamidu po cestě rozhodně nevhodné pro naše auto. Zavedl nás mezi malé duny k nějaké ruině domu. Mysleli jsme, že toto je vrchol našeho pouštního výletu, tak jsme fotili jak vztekly. Mýlili jsme se. Šli jsme za průvodcem asi tři kilometry do divočiny. Prohlédli jsme si tak i starou Kasbu a palmový háj zblízka společně s menšími bráškami velkých saharských dun. Touto efektivní cestou jsme vyšetřili i trochu času na rychlý oběd v palmovém hájku u silnice a ve čtyři jsme již ujížděli zpět k Ouarzazate. Po cestě nás zastihla pravá africká bouřka plná blesků, právě když jsme přejížděli horský průsmyk. Hlad nás hnal kupředu a tak jsme po osmé hodině byli u hotelu a zašli opět do restaurace na večeři. Večer jsme pak ještě chvíli plánovali další cestu a šli spát až docela pozdě.

12.den – zpět do Vysokého Atlasu

vzdálenost: 80 km | čas: 5:15 h:m | pr.: 15,85 | max: 47,7 | stoupání: 1300 m | 🍗 4198 kCal | ❤️ max: 166 | ❤️ pr.: 120 | 🍷 55%

Po náročném výletu do pouště jsme dali budíček už v sedm ráno. Seřízení Vaškova kola, snídane a výměna peněz za dirhamy nám posunula odjezd až na půl desátou. Z časových důvodů jsme upravili cestu a vydali se severně ke kasba Ait Ben Haddou a dále k průsmyku Tizi n Tichka. Ke kasbě jsme dojeli už po úzké asfaltové silničce. Kasba stojí na jižní straně kopce a je od silnice a menší vesnice oddělena korytem řeky. Sezónní vodní tok jsme přebrodili hned vedle místních, kteří pronajímali oslíčky na překonání vodní bariéry. Za 50 D nás pustili do kasby, která je známa jako místo natáčení mnoha filmů. Ofotili jsme, co se dalo a vrátili se zpět do hotelu ve vesnici, kde jsme nechali kola. Jelikož tam na nás kola stále čekala, tak jsme požádali i o oběd. Dostali jsme Berberskou omeletu a pár sladkostí. Po obědě nás čekalo dalších 40 km do městečka Telouet, kde bychom měli najít ubytování. Nedaleko za kasbou jsme se rozloučili s asfaltem a když jsme minuli další kasbu (mnohem více rozpadlou) tak přešla silnice v kamennou cestu, se kterou by měla hodně problémů i čtyřkolka. Cesta ještě začala hodně stoupat a tak byl každý kilometr těžce vydřený. V polovině štreky jsme potkali konvoj asi 20 Land-Cruiserů (4x4) opatrně jedoucí proti nám s turisty, kteří div že nevypadli z okének. Když jsme však opět najeli na zpevněnou silnici, již se smrákalo a vrcholky hor před námi byly schované v mracích. Průjezd krásným údolím byl za cenu mezer v časovém plánu a tak nás noc zastihla několik kilometrů před Telouetem. Pořadně jsme se

oblékli a s vidinou teplé večere jsme zmákli i kratší noční jízdu již po asfaltové silnici. V Telouetu nám děti nedali šanci dostat se do hotelu doporučeném v průvodci a hned nás odvěkli ke konkurenci. Ubytování a večeri za rozumnou cenu bylo to, co jsme chtěli a tak jsme zůstali. Obsluha byla dost chladná, ale aspoň byla teplá sprcha.

13.den – Tizi'n Tichka

vzdálenost: 101 km | čas: 5:17 h:m | pr.: 19,5 | max: 55,7 | stoupání: 1040 m | 🍷 3051 kCal | ❤️ max: 155 | ❤️ pr.: 113 | 🍷 55%

Z hotelu vystavěném do podoby středověkého hradu jsme vyrazili o deváté hodině směr průsmyk Tizi'n Tichka. Po hodině a půl stoupání jsme konečně dosáhli národní silnice vedoucí k průsmyku. Na křižovatce již čekali obchodníci a začali nám nabízet krásné kameny za zajímavé ceny. Něco jsme koupili a pokračovali dále do pasu. Ten už nebyl daleko a tak jsme brzy udělali další slavné vrcholové foto. Poté již následoval „alpský“ sjezdík, kde jsme na vyhlídkách dokoupili ještě nějaké nerosty. Výhled částečně zakrývaly mraky. Když jsme přejížděli malý pásek před Ait-ourir tak začalo dokonce i pršet. V dešti jsme sjeli až do města, kde jsme zvolili nocleh ve dvouhvězdičkovém hotelu. Posléze jsme zjistili, že v hotelu není jediné funkční umyvadlo, o záchodové míse ani nemluvě. Studená sprcha tomu také moc nepřidala a tak jsme doufali, že nám aspoň v garáži vydrží kola až do rána. Vydali jsme se do města pro něco k snědku. Hned jsme objevili pekárničku a také trh s ovocem. Zde jsme se rozhodli okusit místní kebab s klobáskou a masem. Docela výzva pro naše žaludky. Po cestě jsme potkali anglicky mluvícího marokánce, který nás provedl městem a odpovídal na všelijaké naše dotazy o Maroku. Kolečko městem jsme završili ještě jednou porcí kebabu a vydali se s nákupem na pokoje. Prostředí hotelu dvakrát přívětivé nebylo a tak jsme si dali ještě sladkou tečku z pekárny a šli spát.

14.den – sami v horách

vzdálenost: 73 km | čas: 5:08 h:m | pr.: 14,47 | max: 43,3 | stoupání: 1475 m | 🍷 3201 kCal | ❤️ max: 159 | ❤️ pr.: 117 | 🍷 55%

Ráno jsme si vyčistili zuby pod sprchou a dojedli to, co nám zbylo z večera. Kola ještě v garáži byla a tak jsme již v devět byli v sedlech a šlapali směrem k Vale de Ourika. Cesta vedla přes pár vesniček a městeček. A v jednom z nich jsme narazili na turistické informace. Zde jsme zjistili, že z Oukaimeden vede do Imlilu jen koží stezka, takže se máme dát nejprve přes hory do Asni a pak až do Imlilu. Stoupali jsme přes horské výsky, kde byly malebné krámký a zatačky vyplněny prodejci keramiky, koberců a všemožných berberských výrobků. Opět jsme byli nuceni smlouvat a něco koupit. Pak však začalo pořádné stoupání s dechberoucími výhledy na okolní hory a údolí. Opět se sbíhaly děti a místní nechápavě zírali, jak se drásáme do kopce. Když jsme vystoupali do průsmyku tak jsme objevili dům lesní a vodní správy, který byl momentálně opuštěn. A tak jsme u něj postavili stan a udělali si výbornou kuřecí polévku. Krásný výhled do širokého kraje tu trochu kazil studený vítr a absence tekoucí vody. Ale teplá polévka udělá své.

15.den – pěší výstup z Asni na horskou chatu

vzdálenost: 29,2 km | čas: 1:57 h:m | pr.: 15,32 | max: 56,7 | stoupání: 625 m | 🍷 1442 kCal | ❤️ max: 229 | ❤️ pr.: 120 | 🍷 50%

Ráno chvíli trvalo, než slunce vyskočilo nad kopce. Vstali jsme v půl osmé, nechali oschnout stany a mezi tím snědli sušenky k snídani. V půl deváté jsme vyrazili vstříc dalšímu dobrodružství. Před námi byl krásný 600m vysoký sjezdík do Asni. Takže jsme prvních 13 km zvládli opravdu rychle. Koupili jsme zde ještě něco k snědku a doplnili vodu. Do Imlilu je to už jen 17 km se 700 m převýšením. Cesta vedla údolím podél řeky, a tak jsme již ve dvanáct stáli ve stánky naplněné hlavní ulici Imlilu. Ubytování jsme již měli domluvené s Marokánцем, který nás potkal po cestě. Nakoupili jsme tedy zásoby na výstup a přesunuli se do penzionu. Zde jsme dostali ještě omeletu a čaj. Pak jsme začali s přebalováním na vysokohorskou turistiku. V jednu už jsme všichni stáli v pozoru

osprchování a vybavení dostatkem tekutin. Stoupat jsme začali po prašné cestě, s kterou by si hravě poradili i naši oceloví miláčci. Za půl hodiny jsme přišli k poslední vesnici, kde se cesta změnila v stezku. Při stoupání jsme potkávali karavany s plně naloženými koni a vysmátými Evropany. Ve tři jsme potkali poslední dolu jdoucí výpravu u pár krámků se studenými nápoji. Pokračovali jsme dále po východním úbočí hory, i když se slunce schovalo za hory a citelně se ochladilo. Záhy se na konci údolí objevily horské chaty a my se ubytovali v krásném, ale chladném kamenném hradě 3200 m.n.m. Večeři jsme snědli u otevřeného krbu a šli brzo na kutě, abychom mohli brzo ráno vyrazit na Jebel Toubkal.

16.den – Jebel Toubkal 4167 m.n.m.

pěšky vzdálenost: 30 km | čas: 9:46 h:m | pr.: 3 | stoupání: 900 m | 🍷 3508 kCal | ❤️ max: 151 | ❤️ pr.: 111 | 🏕️ 55%

S úderem půl osmé jsme všichni seděli vy vymrzlé jídelně a čekali na domorodou obsluhu. Snídaně byla bohatá. Marmeláda, máslo a sýr doplnil rozpečený chléb a konvice s vroucí vodou. Při nalévání praskla jen jedna sklenička, takže snídaně proběhla celkem v klidu. V osm jsme již opustili chatu a začali opět stoupat k Jebel Toubkal. Cesta se klikatila a prudce stoupala. Kameny střídal štěrk a pak ještě větší kameny. Slunce pomalu stoupalo, stejně jako my se škrábali k vrcholu. Kolem desáté jsme se dostali do pasu (3940 m.n.m.) a začali hledat „kešku“. Tahle byla skutečně dobře schovaná, takže jsme na vrchol Jebel Toubkal začali stoupat až před jedenáctou. Celou cestu před námi šlapala dvojice Holanďanů a tak jsme je nechali vyjít před námi až na vrchol. V půl dvanácté se nám otevřel pohled na celý Vysoký Atlas. Vrchol korunovaný ocelovou trojúhelníkovou špičkou byl již obsazen holandskou dvojicí. Poobědvali jsme čokoládu a fíky. Dosaďte jsme si užili výhledu a udělali několik vrcholových fotek. Pak jsme se ve 12:15h rozhodli k sestupu. Dolů jsme klouzali, skákali a sesouvali se, ale vůbec to nešlo tak rychle jak bychom si přáli. K chatě jsme sešli až za 2,5hodiny. Dali jsme rychlý snack a Pája se Zimoušem vyrazili napřed. Obě skupinky se motaly dolů z kopce, aby do ubytovny dorazily až při soumraku. Teplá sprcha, velká večeře a 4 litry coca-coly nám zvedly náladu po náročném dni. Dnes jsme ušli 30km v horském terénu, vystoupali skoro 1000m a následně klesli o skoro 2,5 km. Budeme spát jak nemluvnátka...

17.den - Marrakech

vzdálenost: 68 km | čas: 2:40 h:m | pr.: 26,5 | max: 61,6 | 🍷 926 kCal | ❤️ max: 227 | ❤️ pr.: 99 | 🏕️ 60%

Dnes nás čeká závěrečná etapa, takový příjezd na „Champs-Élysées“ ☺️. Vstávačku jsme dali až na osmou, abychom si řádně odpočali. Po pořádné snídani jsme nabalili kola a připravili se k odjezdu. Fanda ještě těsně před odjezdem upevnil vedení dofouknutím podezřele měkké zadní duše, čímž získal ½ TTB. Uvidíme, jestli tak dojede až do Marakéše. Podle předpokladu po 35km Fanda vyndal ze zadního kola trn a zvýšil tak své technické bodování na 4,5 TTB. Do Marakéše to bylo už jen z kopce a tak jsme druhou půlku cesty svištěli ku městu krásných 30 km/h. Do města jsme vpluli královsky z jihu a zamířili si to rovnou k hotelu doporučeném v průvodci. Úspěšně jsme se brodili úzkými uličkami, ale hotel jsme našli až s pomocí místního teenagera. Hotel byl však plný, a tak jsme dali na radu naháněče a ubytovali se nedaleko hlavní třídy. Odstrojili jsme kola a vynesli je na terasu. Lehce jsme si odpočali a s utrpením sešli schody až do přízemí. Hurá do uliček Marakéše. Vyšli jsme na hlavní třídu a ve fast-foodu jsme si dali rychlý „snack“. Posílnění jsme vyrazili podle průvodce do centra dění Diemna el-Fna. Na náměstí bylo docela dost lidí a tak jsme zapluli do uliček plných malých občůdků. Sledovali jsme cestu v průvodci a prošli tak do cyber parku. Park plný palem pokrytý wi-fi sítí je rozhodně úsměvný nápad. Každopádně to bylo místo plné arabských teenagerů. Neúspěšně jsme se vydali hledat místní supermarket. Nakonec jsme se unaveni vrátili do hotelu, dali sprchu a po letmém odpočinku opět vyrazili do ulic. Bylo po osmé a lidí ještě přibývalo. Hlavní náměstí bylo pokryté hloučky lidí sledující zábavné vystoupení skupin i jednotlivců. Část byla také pokryta stánky s jídlem, kde jsme si dali kus-kus. Objektivně snad nejstrašnější jídlo, co jsme zde zatím měli. Jednou a dost. Pak jsme si zde také dali „turistický“ mátový čaj a při procházce nočními uličkami ještě kebab, který byl snad to jediné pořádné jídlo, co jsme dnes měli. Kolem

půlnoci jsme se zavrtali do spacáků, abychom měli hodně sil na zítřejší shánění krabic na kola. Hlavně ať nás zítra nebolí tolik nohy. ☺

18.den – Marrakech den druhý

Budíček jsme dali pohodově až na osmou. Skočili jsme si pro snídani a v klidu se najedli na terase. Nedbaje bolavých nohou jsme osedlali naše ocelové oře a vydali se do města pro krabice. Netrvalo dlouho a objevili jsme cyklo obchod, kde nám nabídli, že nám krabice do zítřka seženou. Souhlasili jsme a rozjeli se dál. O ulici vedle jsme objevili další obchod, kde nám krabice v horším stavu prodali. No něco nakonec poslepujeme. Krabice tak byly pořešené a my se vydali do supermarketu v nové části města koupit občerstvení a kouknout po lepence. Sehnali jsme jen občerstvení, takže jsme se rozhodli pokračovat v průzkumu města po svých. Kola jsme nechali v hotelu a zamířili si to k palácům v jižní části města. Cestou jsme koupili lepenku i provaz, abychom krabice nějak zpevnili. Paláce byly rozsáhlé a bez vybavení, ale zase jsme si prohlédli trochu africké architektury. Cestou zpět jsme opět zapluli do malebných uliček Marakéše. Vrátili jsme se na základnu, abychom přezbrojili na večerní akci. Vkročili jsme opět do živých marockých uliček a hlad nás hnál přímo k výrobci kebabu. Řádně posilnění jsme zavítali opět mezi krámký místních prodavačů. Během pár minut se nám podařilo ztratit pojem o směru, jak jsme procházeli uličkami. Prodejci začali rychle sklízet zboží a uličky se začaly vyklidňovat. Vydali jsme se k východu a i přes snahu místních dětí nás poslat opačným směrem jsme nakonec trefili na hlavní náměstí. Unaveni, ale plni dojmů, jsme se vrátili na hotel a šli spát.

19.den – odlet do Belgie

Ráno jsme zašli na snídani do místního bufetu a okusili domácí palačinky s čajem. Potom jsme se vrátili k cyklo-obchodu, kde nám včera slíbili ještě nějaké cyklo-krabice, ale dostali jsme jen jednu od motorky. Odesli jsme krabici do hotelu a šli se ještě projít do mediny, abychom si ještě naposledy užili ruch afrického města. V jedenáct jsme už však byli zpět a připevňovali krabice na kola pro převoz na letiště. Ve dvanáct jsme vypluli s naloženými koly do úzkých uliček mediny. Letiště je jen 6km daleko, a tak jsme tam chvíli po poledni byli. Martin s Vaškem vyrazili na Geo-caching a ostatní začali zpevňovat krabice a demontovat kola. Při neúspěšném lovu na kešku, jak Vašek, tak Martin píchli a získali po jednom TTB. Zabalit kola do dětských krabic nebylo lehké, ale před čtvrtou se nám to všem povedlo. Použili jsme na to všechnu lepenku a skoro celou špulku provazu. Prošli jsme Check-inem a celým dalším komplexem terminálu poměrně rychle a začali čekat na zpožděný let společnosti RyanAir do Bruselu. Nakoupili jsme zásoby zlatavého moku a v klidu si užívali komfortu klimatizované letištní haly. Zpoždění bylo jen 50 minut a tak jsme brzy seděli v letadle do Evropy. Let tentokrát trval 3,5hodiny. Asi jsme letěli proti větru. V Bruselu jsme tak s časovým posunem dosedli před půlnocí a Pája s Fandou vyrazili k známé benzince „Late Night“ pro večeři. Ale i na oblíbenou benzinku bylo pozdě a tak jsme se po malé procházce vrátili s neúspěchem. Snědli jsme tyčku a šli spát.

20.den – den na letišti

Ráno se opravdu nevyvedlo. Zvednul nás místní securiták, abychom vstávali a šli na lavičky. Rozespale jsme zabrali blízké lavičky a Fanda s Vaškem podnikli výlet do Charleroi. Pája doběhl na benzínku pro bagety a s Mišákem a Martinem posnídali. Mišák pak podnikl menší procházku a Martin opět navštívil místní „kešku“. Fanda s Vaškem se stihli vrátit z města včas, a tak jsme v 15:30 prošli Check-inem a měli hodně času u gatu. Letadlo společnosti WizzAir přiletělo na čas a my se v klidu nalodili. V šest večer jsme přistáli na letišti Ruzyně. Ač s obavami o stav našich kol jsme vyrazili k terminálu. Kola dorazili chvíli po nás jen s lehkými škrábanci. A tím náš výlet do Afriky končí.

Rekapitulace na závěr

Za 20 dní mimo domov jsme zmákli 1000 km na kole, 50 km pěšky a 600 km autem. Zažili jsme atmosféru měst třetího světa, krásnou a zároveň velice drsnou přírodu. Poprvé jsme vylezli nad 4000 m.n.m. a to na nejvyšší horu severní Afriky (Jebel Toubkal 4167 m.n.m.). Na kole jsme přešli mooc průsmyků, z toho dobrou polovinu po nebezpečných cestách a jednou jsme se velice těsně přiblížili k hranici 3000 m.n.m. Na jeden den jsme si „odskočili“ autem do pouště.

Legenda

TTB – technický bod. Tuto jednotku zavedl Pája při expedici TransPyreneje. Tyto body lze získat za technickou závadu na svém kole. Mezi běžné závady patří píchlá/proražená duše a prasklý drát. Ovšem naše vynalézavost zdá se být neomezenou a proto tu máme závady typu utrženou brašnu, několik přetržených gumicuků, prasklý ježek, dolámaný nosič a podobně. Tato „disciplína“ má od svého zavedení stále nepřekonatelného vítěze Frantu 😊.

Symbol 🍰 - má představovat spotřebované kalorie. Takový orientační údaj z Máťova sporttesteru.

Symbol ❤️ - maximální a průměrná tepová frekvence Máti

Symbol 🍰 - po jakou dobu docházelo ke spalování tuku